

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 446/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Petra Konvičného, advokáta**, Rázusova 1, Košice, zastúpeného JUDr. Lenkou Mackalovou, advokátkou, Žižkova 6, Košice, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/1/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/1/2022. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave 3. januára 2022 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Justičnej akadémie Slovenskej republiky č. k. Spr. 1995/2021/109-3 z 11. októbra 2021 a rozhodnutia č. k. Spr. 2313/2021/109-7 zo 4. novembra 2021.

3. V napadnutom konaní, ktoré je v súčasnosti vedené na správnom súde, nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že vo veci je na 12. september 2024 naplánované verejné vyhlásenie rozsudku.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Podstata sťažostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru zbytočnými priet'ahmi správneho súdu v napadnutom konaní, ktorého aktuálnu dĺžku (2 roky a takmer 8 mesiacov) považuje za neakceptovateľnú. Je toho názoru, že zbytočné priet'ahy boli spôsobené nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou správneho súdu, ktorý vykonal prvotné procesné úkony ešte začiatkom roka 2022. Sťažovateľ na všetky výzvy reagoval *de facto* obratom. Hoci správne mu súdu nič nebráni vo veci konať a rozhodnúť, vo veci dlhodobo nekonal.

5. Za prejav neefektívnej činnosti považuje sťažovateľ úkon správneho súdu z 11. júla 2024, ktorým zaslal žalovanému na vyjadrenie podanie sťažovateľa zo 16. marca 2022, ktoré už bolo žalovanému zaslané 17. marca 2022. Tento postup nasvedčuje jednoznačne o neefektívnom konaní správneho súdu, ktoré len prispieva k pretrvávaniu zbytočných priet'ahov. Sťažovateľ je navyše toho názoru, že vykonanie uvedeného úkonu bolo len reakciou na podanú sťažnosť predsedníčke súdu na priet'ahy v konaní, ktorú vyhodnotila upovedomením z 24. júla 2024 ako dôvodnú.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými priet'ahmi správneho súdu v napadnutom konaní.

7. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

8. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V posudzovanom prípade napadnuté konanie trvá od januára 2022 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (20. augusta 2024) jeho dĺžka (2 roky a 8 mesiacov) nepresahuje štandardnú dĺžku

súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Nejde pritom o konanie, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie.

11. Ústavný súd konštatuje, že napriek označenému obdobiu nečinnosti konajúceho súdu dĺžka napadnutého konania *prima facie* zatiaľ nie je ústavne neakceptovateľná. Vzhľadom na výsledky prešetrovania sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi súdu, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná len necelý mesiac pred podaním ústavnej sťažnosti, považuje ústavný súd za korektné poskytnúť správne súdu priestor na nápravu hroziaceho porušenia práv sťažovateľa a aj bez ingerencie ústavného súdu prijať potrebné opatrenia, aby bolo o správnej žalobe právoplatne rozhodnuté v dĺžke zlučiteľnej s obsahom označených práv.

12. Na margo porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými prieťahmi ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na argumentačné prepojenie daného práva s právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo ani k jeho porušeniu. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že k vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prieťahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae*.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. Napokon ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prieťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu